

CATHERINE SHEPHERD

Suon synkkyydessä

Catherine Shepherd

Suon synkkyydessä

Suomentanut Anne Kilpi

SAGA Egmont

Suon synkkyydessä

Translated by Anne Kilpi

Original title: *Mooresschwärze*

Original language: German

Cover image: Shutterstock

Copyright ©2016, 2023 Catherine Shepherd and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727096131

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Järvi

Syvä, pimeä ja kylmä on tämä järvi. Pimeä ja kylmä kuin pahan ihmisen sielu. Mutta kun aurinko laskee säteensä järven pinnalle, se vaikuttaa kirkkaalta ja ystävälliseltä, aivan niin kuin hymy kirkastaa pahan ihmisen sielun. Kumpikin johtaa kuitenkin harhaan. Aurinko laskee, hymy sammuu, järvi ja sielu ovat yhtä pimeät, pelottavat ja kylmät kuin ennenkin.

Katharina Eisenlöffel

Prologi

Taivas hohtaa niin sinisenä ja pilvettömänä, että voisin hukkoa siihen. Hengitän ruohon tuoksua. Se tuoksu kuivalta, sellaiselta kuin niitetty heinä. Pidän tuoksusta. Se muistuttaa minua lapsuudesta, ajasta isovanhempieni maatilalla, kun piilouduin niitetyn heinän sekaan, jottei minun tarvitsisi mennä sisälle. En halunnut mennä sisälle pieneen mökkiin, jossa oli pikkiriikkiset ikkunat, jonka ilma oli ummehtunutta ja jonka sisällä oli pimeää, kesälläkin.

Annan katseeni lipua kuivuneen niityn yli. Kukat ovat kaikki nääntyneet kuumuudessa. Jäljellä on vain korsia, kuivuneita lehtiä ja nuokkuvia latvoja. Värit ovat haalistuneet ja elämä on kauan sitten paennut kasvien vaalenneista säikeistä. Kukkien kuolema tuntuu minusta pahalta. Samaan aikaan toivon itselleni samanlaista kuolemaa. Mikä olisikaan sen ihanampaa kuin saada kuolla keskikesän kuvankauniilla niityllä hohtavan sinisen taivaan alla? Voiko missään muualla päästä lähemmäs Jumalaa? Vastaan itse kysymykseeni pudistamalla päätäni. Samalla

sydämeni kuitenkin lyö paljon nopeammin kuin tavallisesti. Se ei johdu siitä, että veressäni olisi endorfiinia, joka kuljettaisi minua huumaavasti ruohikon yli. Ei. Sydäntäni kiihdyttää pelko. Tunnen sen kaikkialla ihollani, jonka kuumuus saa vetäytymään kokoon, ja vapisen kuin haavanlehti.

Koivunlehdet havisevat tuulessa. Katselen hennon vaaleanvihreitä luomuksia, jotka lepattavat kuin perhoset ja tarjoavat minulle hivenen lohtua. Kyhmyräinen runko kohoa ylöspäin kuin vääntynyt etusormi ja osoittaa vaativasti suuntaan, joka minulle on määrätty. Jäisin mieluummin kuivuneelle niitylle ja asettuisin ruohonkorsien lomassa sirkuttavien ja minulle jäähyväislaulua laulavien sirkkojen joukkoon. Miten mielelläni kuolisinkaan korvissani niiden pehmeä hankausääni. Viimeinen etappini johtaa minua kuitenkin eteenpäin ohi yksittäisten kuusien, hohtavan siniheinän ja pyöreiden pensaiden, jotka tarvitsevat kasvamiseen niin vähän, että ne pystyvät uhmaamaan kuivuutta. Näkyviin tulevat itkupajut ilmoittavat vedestä, josta tulee pian uusi kotini. Käänän päätäni ja katson takanani olevaa ihastuttavaa maisemaa, kunnes saan siitä kyllikseni. Haukka kohoa korkealle ilmaan. Sen siivet ovat levällään melkein niin kuin minun käsivarteni, jotka heiluvat voimattomina vartaloni molemmin puolin. Haukan katse osuu lyhyeksi hetkeksi minuun. Lintu kiljaisee. Ääni tunkeutuu korvakäytäviini ja jää niihin kaikumaan. Haluan pitää siitä kiinni, sillä se on elämän merkki. Elämän, jossa roikun ja josta en halua luopua. Matkani kuitenkin jatkuu kohti lopullista päämäärää, hänen päämääräänsä. Tunnen kehoani pitkin valuvan hien. Hänen hikensä. Tunnen voimakkaat kädet, jotka kantavat minua järkkymättä eteenpäin. Lihakseni ovat liian heikot, jotta voisin suoriutua matkasta itse. Näen vahvat jänteet

hänen lihaksikkaalla kaulallaan, hänen kulmikkaan leukansa ja terävän nenän, joka tuo mieleeni taikurin. Ehkä hän onkin sellainen, taikuri. Ainakin hän näyttää uskovan niin. Muuten me emme olisi täällä. Hän on piirtänyt minuun. Voin yhä tuntea ohuet neulanpistot, jotka piirsivät napani alapuolelle kuvan, jonka vien mukanani. Se vajoaa pimeyteen yhdessä jäänteiden kanssa eikä tule todennäköisesti koskaan enää näkemään maailman valoa, niin kuin en minäkään. Hyttyset laskeutuvat jaloilleni, mutta minulla ei ole voimaa hätistää niitä tiehensä. Niiden imukärsät uppoavat syvälle lihaani imeäkseen minut tyhjiin. Niin kuin sillä muka olisi enää mitään väliä. Minä kuolen. Oli suonissani verta tai ei. Antaudun hytysille ja kohotan katseeni taas ylös. Näen, miten hänen kurkunpäänsä liikkuu ylös ja alas. Hän näkee jotain, mikä kiihdyttää häntä. Onko hän löytänyt paikan? Toivottomuus levittäytyy sisimpääni. Olin kuvitellut, että minulla olisi vielä vähän enemmän aikaa. Jokainen hengenveto, johon pystyn, vaikka se kestäisikin vain siiveniskun verran, on kuitenkin voitto. Siristelen silmiäni, koska hänen leuastaan tippuva hiki putoaa pisaroina otsalleni. Hikihelmien iskut muistuttavat minua sateesta, puhdistumisen tunne jää kuitenkin puuttumaan. Voin haistaa rasisuksen, joka hänen on kestettävä kantaessaan minua koko matkan. Hän ei katso minua kertaakaan, melkein kuin minua ei olisi enää edes olemassa. Hän on suunnannut katseensa herkeämättä eteenpäin. Hän huojuu, ja minä katson alaspäin. Enää ei näy ruohoa, vain seisovaa vettä. Hänen saappaansa uppoavat sameaan nesteeseen, joka on niin mustaa, että se nielaisee auringonvalonkin. Säteet lävistävät pinnan eivätkä koskaan enää palaa takaisin. Suljen silmät. Hän huohottaa nyt, koska jokainen askel vaatii voimia ja hänen kaiken huomionsa. Haluaisin, että hän sanoisi jotain. Että

kuulisin vielä kerran ihmisen äänen, jonka voisin ottaa mukaani, kun kohtaan lopun. Hän on kuitenkin vaiti eikä katso minua. Hengitän nopeammin. Jokaisella sekunnilla on merkitystä. Avaan silmät ja suun. Kohotan jopa hieman käsivarsiani, ja hetken ajan luulen pystyväni pitämään kiinni hänen jyrkeästä vartalostaan. Sormeni koukistuvat ilmassa ja yrittävät löytää jotain, mihin tarttua. Suukapula estää minua kirkumasta, mutta pieni köhäisy löytää kuin löytääkin tiensä ulos kurkustani. Hän hätkähtää ja katsoo minua. Hänen silmänsä kiinnittyvät minuun ällistyneinä.

Sitten hän päästää irti. Minä putoan. Se kestää kauemmin kuin osasin odottaa. Katson häntä, hänen silmiään ja hänen vaitonaisia huuliaan. Huomaan jopa juonteet hänen otsallaan. Häivytän hänet ja imen itseeni taivaan sineä. Aurinko sokaisee minut, se kietoo minut hohtavaan valovaippaan ennen kuin vajoan suohon. Suo tarttuu minuun ahnaasti ja vetää minut syvyyteen. Yllätyn, kun valoisuus vaihtuu absoluuttiseen pimeyteen, ja puhallan ilman ulos. Pimeys on loppumaton ja sen murtaa hetkeksi ainoastaan hengitykseni, jonka kuplat vangitsevat viimeisen pinnan alla olevan valon samalla kun minä vajoan. On kummallista tuntea viileys kuumalla iholla. Kuvailisin tunnetta lähes miellyttäväksi, jollei vesi ympärilläni samaan aikaan tunkeutuisi ruumiini aukkoihin ja ottaisi minua valtaansa.

Paniikki antaa minulle vielä viimeisen voimanpuuskan. Huidon käsilläni ja jaloillani, yritän päästä pinnalle. Onnistun kohoamaan vähän ylöspäin ja toivonpilkahdus antaa minulle yli-inhimillisiä voimia. Minä nousen pintaan.

Sitten tunnen kuitenkin hänen saappaansa vatsallani. Hän astuu suurella vaivalla piirtämänsä kuvan päälle ja painaa minut

takaisin alas, pimeyteen, joka ottaa minut syleilyynsä ja puristaa minusta elämän ulos. Elämä poistuu kehostani ilmakuplien virtana, ja jokaisen pienen kuplan myötä niissä heijastuva valo pienenee. Kunnes jäljellä ei ole mitään muuta kuin mustaa.

Luku 1

Valaistus alleviivasi kuoleman ilmapiiriä, mutta huolimatta kirkkaasta valosta ja paljosta verestä paikassa ei ollut mitään kammottavaa. Sinihohde loi sen sijaan keinotekoisen todellisuuden, joka toi ruumiin anatomian esille koruttomasti, ympäröivän maailman jäädessä kauas. Miehen kalpea iho näytti kaakeloidussa, teräksen dominoimassa tilassa entistäkin värittömämmältä. Useimmat ihmiset tunsivat tässä salissa olonsa epämukavaksi. Heidän oli tukahdutettava niin oksennusrefleksi kuin halu paeta. Nämä alkukantaiset vaistot peittivät tavallisesti keskittymiskyvyn ja loogisen ajattelun alleen.

Tohtori Julia Schwarzin kohdalla asia oli aivan toisin. Hän ei pystynyt keskittymään missään muualla yhtä hyvin kuin täällä. Hän ohjasi rutinoidusti skalpellia, joka jätti kuolleen iholla jälkeensä ohuen punaisen viivan. Julia toimi vakioprotokollan mukaisesti. Oli kyse ruumiinavauksesta, jossa ei ollut odotettavissa minkäänlaisia yllättäviä löydöksiä. Aina ei ollut näin. Julia toimi oikeuslääkärinä Kölnin oikeuslääketieteen

laitoksen patologian osastolla. Yhteistyö rikospoliisin kanssa sekä väkivaltaisten kuolemantapausten selvittäminen olivat hänen päivittäistä työtään. Julia viimeisteli ruumiin etupuoalle tekemänsä y-kirjaimen muotoisen viillon ja laski skalpellin kädestään vaihtaakseen sen sahaan. Taitavasti ja vain muutamalla kädenliikkeellä hän katkaisi kylki- ja solisluit ja irrotti sen jälkeen rintalastan ja alkoi tutkia miehen sisäelimiä. Keuhkot vaikuttivat moitteettomilta. Ne olisivat voineet toimia vielä vuosikausia, jollei pistoolin luoti olisi silponut sydäntä. Mies oli ollut venäläinen huumekauppias, joka oli joutunut ammuskeluun vihollisjengin kanssa. Kuolonuhreja oli ollut kaksi, ja Boris Fjodorow oli heistä toinen. Toinen ruumis odotti kylmiössä. Sen vuoro olisi seuraavana. Julia Schwarz irrotti sydämen ja keuhkot ja poisti tappavan luodin.

”Ammuksen läpimitta on yhdeksän pilkkua kaksi millimetriä, ja se sopii tekoaseena käytettyyn Makarov-pistooliin.” Julia pudotti luodin petrimaljaan, jonka hän sitten ojensi avustajalleen Emanuelille. Tämä katsoi häntä silmät suurina.

”Se täytyy viedä ballistiikkaan”, Julia lisäsi ja hymähti. Emanuel lähti viemään maljaa. Hän oli työskennellyt oikeuspatologian osastolla vasta pari viikkoa, ja sopeutuminen oli vielä kesken. Hänen kasvonsa olivat ruumiinavauksissa aina vitivalkoiset, ja isokokoinen aataminomina pompahteli välillä niin kiivaasti, että Julia pelkäsi Emanuelin pyörtyvän minä hetkenä hyvänsä. Sitä ei ollut onneksi vielä tapahtunut. Julia piti Emanuelista. Nuorukaisessa oli potentiaalia ja tämä muistutti häntä hänen omista alkuvaiheistaan. Aivan kuten Emanuel hänkin oli tiennyt jo teini-ikäisenä valitsevansa tämän ammatin. Mutta siinä missä Emanuel oli tehnyt ratkaisunsa pääasiassa erilaisten poliisisarjojen perusteella, jotka esittivät työhön

kuuluvan arjen hieman muunneltuna ja ehkä myös todellisuutta hohdokkaampana, Julian vaikuttimet olivat olleet erilaiset. Hän ei tavoitellut työn tuomassa kunniassa paistattelua eikä ystäville rehentelyä. Hänen motivaationsa lähtökohdat olivat paljon vaatimattomammat ja saaneet alkunsa traagisesta kohtalon iskusta. Hän halusi oikeutta.

Julia oli edennyt jo ruumiin maksaan ja oli asettamassa sitä vaa'alle, kun hänen ajatuksensa palasivat päivään, jona hänen elämänsä oli muuttunut dramaattisesti. Kun hän eräänä kylmänä marraskuun päivänä oli palannut koulusta kotiin, oli talon eteen pysäköity vieras auto. Se oli tumma Mercedes. Julia ei ollut miettinyt asiaa sen enempää. Hän oli ottanut avaimen, jota hän kantoi kaulahihnassa, jottei hukkaisi sitä, ja avannut oven.

Hänet pysäyttivät olohuoneesta eteisen takaa kantautuvat tuntemattomat äänet. Julia sulki oven hiljaa ja jäi kuuntelemaan. Hän ei ymmärtänyt mitään, mutta kuuli sitten äitinsä äänen. Sävy tunkeutui luihin ja ytimiin. Oli täytynyt tapahtua jotain hirveää. Äidin värisävällä äänellä lausumat sanat kuulostivat epätoivoisilta. Äiti ei ollut koskaan kuulostanut niin järkyttyneeltä. Julia riisui takin ja kengät ja hiipi eteisen poikki. Hän jäi seisomaan olohuoneen ovelle, joka oli jäänyt raolleen. Hän kuuli ovenraosta aluksi vain mutinaa. Sitten matala, vieras miesääni alkoi puhua.

”Olen niin pahoillani, rouva Schwarz. Teemme kaikkemme, jotta löydämme Michaelin murhaajan niin pian kuin mahdollista.”

Sanat kiisivät ilmassa kuin valtavat tykinkuulat ja osuivat jysähtäen Julian korviin. Hän seisoi paikallaan kuin huumattuna ja yritti ymmärtää lauseen merkityksen. Mistä mies oikein puhui? Michael oli koulussa. Julia oli itse saattanut tämän

aamulla sinne, kuten joka päivä. Mies oli väärässä. Julia tiesi kuinka asia oli. Michael oli mennyt kouluun yhdessä hänen kanssaan niin kuin jokaisena hemmetin aamuna viimeisten neljän vuoden ajan. Niin oli ollut siitä lähtien, kun Michael oli aloittanut koulun. Julia oli hyvästellyt hänet luokan ovella ja nähnyt hänen menevän sisään. Niin tapahtui joka päivä. Julia tiesi varmuudella tapaavansa veljensä taas iltapäivällä kotona. Tämän koulupäivät olivat pääsääntöisesti lyhyemmät kuin Julian. Kun Julia tuli koulusta, Michael istui tavallisesti jo huoneessaan ja tuskaili läksyjensä parissa. Tänään Michael ei kuitenkaan ollut tullut kotiin. Hän ei ollut palannut takaisin. Hämmennyksestä suunniltaan Julia tempaisi oven auki ja säntäsi olohuoneeseen, missä hänen vanhempansa istuivat kahden vieraan kanssa.

”Missä Michael on?” Hänen sanansa lepattivat ilmassa kuin värisevät perhoset, jotka syöksyivät kysymyksen lopuksi lattiaan. Vallitsi painostava hiljaisuus. Äiti katsoi Juliaa kauhistuneena, silmät kyynelistä kosteina. Isä istui sohvalla tikkusuorana. Kaksi tuntematonta miestä katselivat jalkateriään.

Samalla kun osa Julia Schwarzin aivoista muisteli menneisyyttä, hän jatkoi ruumiin tutkimista suolistosta. Hän avasi harjaantunein liikkein suoliston eri osat ja tyhjensi niiden sisällön petrimaljoihin jatkotutkimuksia varten. Emanuel oli palannut jälleen takaisin. Julia haistoi mentolisalvan, jota tämä ilmeisesti oli vielä kertaalleen levittänyt nenänsä alle. Hän ei voinut taaskaan olla hymähtämättä muistellessaan jälleen itseään patologian koulutuksensa alussa. Hajut olivat alkuun tuntuneet sietämättömiltä, mutta jossain vaiheessa yökötyks oli alkanut helpottaa. Julia lopetti vatsaontelon tutkimisen ja pyysi Emanuelia auttamaan häntä rintakehän sulkemisessa. Kesken virheettömän ompeleen tekemisen rutiininomainen työ vei

hänen ajatuksensa taas hetkeen, jona hän oli kuusitoistavuotiaana astunut lapsuudenkotinsa olohuoneeseen.

”Voi kultaseni.” Julian äiti sai ensimmäisenä jähmettyneisyytensä laukeamaan ja ponkaisi pystyyn. ”Michaelille on tapahtunut jotain kamalaa.” Äiti veti Julian syleilyynsä ja puristi tätä lujasti itseään vasten.

”Missä Michael on?” Julia toisti itkun tukahduttamalla äänellä.

Hän tunsu äitinsä nopeutuneen hengityksen. Tämä mumisi sanoja, joista ei saanut selvää. Äidin halaus lähes salpasi Julian hengen.

”Missä hän on?” Julia kiljui ja riistäytyi irti äitinsä otteesta.

Hän näki kyynleet, jotka valuivat leveänä virtana pitkin äidin poskia. Tämän huulet värisivät. Äiti nielaisi pakonomaisesti ja ponnisteli, ettei menettäisi itsehillintäänsä täysin. Sitten hän halasi Juliaa uudelleen ja silitti tämän hiuksia.

”Michael ei tule enää kotiin”, äiti kuiskasi hetken kuluttua. ”Jumala on ottanut hänet luokseen taivaaseen.”

Se oli ainoa selitys, jonka Julia tuona kammottavana päivänä sai. Kaikki yrittivät säästää hänet armottomalta totuudelta. Aivan kuin se olisi parantanut hänen oloaan. Tosiasiat tulivat päivänvaloon vasta vähitellen. Tuntematon tekijä oli raiskannut ja sen jälkeen tappanut Julian kaksitoistavuotiaan pikkuveljen läheisessä metsässä. Julian oli vielä tänäkin päivänä, yli viidentoista vuoden jälkeen, kamppailtava täysin voimin kyyneliä vastaan aina veljeä ajatellessaan.

Hän siirsi katseensa kelloon ja totesi helpottuneena, että oli aamiaistauon aika.

”Keskeytetäänpä hetkeksi”, hän totesi ja jätti Emanuelin hämmästyneen ilmeen huomiotta. ”Mahani kurnii. Olemme

olleet täällä jo aamuviidestä saakka, ja minun on nyt pakko saada jotain syötävää sekä kahvia.” Julia riisui ripeästi kumihanskansa ja työtakkinsa ja poistui salista sen enempää sanomatta. Hän suuntasi askeleensa kahvilan sijaan pesutiloihin, lukitsi oven ja istuutui täysissä pukeissa wc-istuimen päälle. Hän hengitti syvään sisään. Tunteet saivat hänet vain harvoin näin valtaansa. Ehkä se johtui viime päivien stressistä, hänen hermonsä olivat joutuneet tavallista kovemmalle koetukselle, eikä hänen päänsisäinen poissulkumekanisminsa enää toiminut. Hän oli yleensä asioiden pois sulkemisen mestari. Michaelin kuoleman jälkeen hän oli pysyvästi sulkenut pois kivun, joka yritti syödä häntä sisältäpäin. Minkäänlaiset psykologiset keskustelut, joiden tarkoitus oli opettaa häntä käsittelemään surua, eivät auttaneet. Miten ne olisivatkaan voineet toimia? Tekijää ei ollut koskaan saatu kiinni. Hän juoksenteli vielä tänäkin päivänä vapaana, ja Jumala yksin tiesi, kuinka paljon lapsia hänellä jo oli kontollaan. Lapsia katosi vuosittain niin paljon. Aina näitä katoamisilmoituksia nähdessään Julia ajatteli miestä, joka oli surmannut hänen veljensä mitä julmimmalla tavalla. Sitten kännykkä alkoi soida ja sai hänet säpsähtämään. Julia otti puhelimen nopeasti taskustaan ja painoi punaista luuria. Katse osui päivämääränäyttöön, ja samassa hän tajusi, mikä hänen hermojaan koetteli. Hän oli koko päivän yrittänyt sulkea asiaa mielestään. Oli Michaelin syntymäpäivä. Michael olisi tänään täyttänyt kaksikymmentäseitsemän vuotta. Hänestä olisi varmuudella tullut komea nuorimies, joka olisi nauttinut elämästään täysin siemauksin. Michael voisi edelleen olla Julian luona ja kiusata häntä yhtä sikamaisesti kuin aikanaan. Ainakaan hänen ei silloin tarvitsisi potea niin hirveää ikävää. Julia peitti kasvonsa käsillään. Poskille vieräi pari kyyneltä. Hän repäisi

rullasta vessapaperia ja pyyhki kyyneleet kiireesti pois. Siitä oli jo niin kauan, ja siitäkin huolimatta kipu tuntui polttavana aina kun hän antoi niin tapahtua. Michaelia ei enää ollut. Tekijä oli peittänyt jälkensä, ja Julialla oli enää jäljellä vain toivo, että hän vielä jonain päivänä törmäisi uuteen johtolankaan, joka viimein johdattaisi hänet tekijän luo. Tuo toivo oli syy, miksi hänestä oli tullut oikeuslääkäri. Hän ei yksinkertaisesti pystynyt hyväksymään, että tekijää ei ollut koskaan voitu rangaista. Julia ei halunnut uskoa todeksi, ettei tekopaikalta löytyneistä karvoista ollut voitu eristää käyttökelpoista DNA:ta. Julia oli sittemmin itse analysoinut todisteet useita kertoja ja vakuuttunut siitä, että silloiset tutkijat olivat tehneet kaiken mahdollisen. Nykyaikaisimpienkaan menetelmien käyttö ei ollut antanut minkäänlaista vihjettä tekijän henkilöllisyydestä.

Julia kävi sitäkin sinnikkäämmin jokaisen uuden tapauksen kimppuun. Hänen onnistumisprosenttinsa oli hengästyttävän korkea, ja hän tunsu suunnatonta tyydytystä, jos hänen työnsä auttoi tekijöiden kiinni saamisessa. Jokainen murhaaja, jonka hän sai vankilaan, paransi aavistuksen haavoja, jotka hänen veljensä kuolema oli hänen sydämeensä repinyt. Hän kuvitteli jokaisen syylliseksi todistamisen toimivan koston Michaelin kuolemasta, ja syvällä sisimmässään hän uskoi vielä joskus löytävänsä myös veljensä murhaajan. Hän tiesi, että oikeus vielä joskus voittaisi. Hänen sisukkuutensa ja peräänantamattomuutensa oli palkittu jo useita kertoja. Hänen nimensä edusti oikeuslääketieteen laitoksella ja rikospoliisissa ennen muuta yhtä asiaa: Julia Schwarz antoi kuolleille äänen ja taisteli heidän oikeuksiensa puolesta.

Julian kännykkä soi uudelleen. Tällä kertaa hän vastasi.

”Schwarz”, hän sanoi ääni vakaana ja poistui vessakopista. Hän pysähtyi pesualtaan peilin eteen.

”Julia, vihdoinkin sain sinut kiinni. Tarvitsen kiireesti apuasi. Sinun on tutkittava yksi löytöpaikka.” Florian Kesslerin äänen totisuus sai Julian vatsanpohjassa aikaan levottomuutta. Rikoskomisario ei ollut asioita tarpeettomasti paisuttelevaa ihmistyyppiä. Jos hän sanoi *kiireesti*, asia todella vaati sitä. Julia kirjoitti osoitteen ylös ja lopetti puhelun. Hän seisoi edelleen peilin edessä. Iho hänen silmiensä alla punersi. Hän käänsi hanan auki ja kasteli kasvonsa kylmällä vedellä. Sen jälkeen hän tarkasteli itseään uudelleen. Hänellä oli kalpea iho, mustat hiukset ja tummat sarvisankaiset silmälasit, joiden takaa katsoivat älykkäät ruskeat silmät. Hän oli leikkauttanut hiuksensa polkkamittaan, koska se sopi työnkuvaan parhaiten. Julia ei halunnut lyhyitä hiuksia. Pitkät hiukset olisi kuitenkin pitänyt aina palmikoida pois tieltä. Polkkatukka oli kompromissi ja sitä paitsi sopi hänelle hyvin. Hänen ulkoinen olemuksensa ei todennäköisesti vastannut miesten tavanomaista ihannetta, mutta ei hänellä ollut mitään piiloteltavaakaan. Hän puristi huuliaan yhteen saadakseen ne näyttämään vähän punaisemmilta ja poistui ripein askelin WC-tilasta.

Kuolemansyyntutkija Julia Schwarz tuntee kuoleman.
Oikeuslääketieteen instituutissa Julia tunnetaan kylmäverisyydestään, eikä mikään hätkäytä häntä. Ei ainakaan niin kauan kuin hän onnistuu pitämään oman synkän menneisyytensä salassa.

Rikoskomisario Florian Kessler kutsuu Julian rikospaikalle läheiselle suolle, missä nuori nainen on löydetty murhattuna.

Tapaus vaikuttaa alkuun yksinkertaiselta – kunnes ruumis varastetaan matkalla oikeuslääketieteen laitokselle. Murhapaikan tarkempi tutkinta paljastaa toisenkin murhatun naisen ruumiin. Julia etsii epätoivoisesti yhteyttä kahden naisen välillä, mutta ainoa yhteinen tekijä vaikuttaa olevan outo tatuointi uhrien vatsassa. Sarjamurhaajan jäljittäminen on kilpajuoksua aikaa vastaan, eikä Julia aavista joutuneensa itsekin syvälle pahuuden pyörteisiin.

“Suon synkkydessä” on synkkä ja tunnelmallinen rikosromaani, jonka on kirjoittanut yksi Saksan arvostetuimpia rikoskirjailijoita. Teos aloittaa oikeuslääkäri Julia Schwarzista kertovan sarjan.

Catherine Shepherd on yli neljän miljoonan myydyn kirjan myötä yksi Saksan menestyneimmistä trillerikirjailijoista. Hänen kirjansa nousevat säännöllisesti bestseller-listojen kärkeen. Hän varttui Berliinissä ja asuu nykyään Zonsin keskiaikaisessa pikkukaupungissa.